

[Justitsministeren.]

Stede, naar begge disse er enige om det. I saadanne Tilfælde kan Dommeren altsaa telefonere til dem og aftale det fornødne; i Stedet for at der skal afholdes formelt Møde om det. Endvidere foreslaas det, at der gives fri Adgang til Kære ogsaa af andre Beslutninger end Fængslings- og Anholdelseskendelser, f. Eks. Kendelser angaaende Beslaglæggelse og lignende.

Dette Lovforslag er vedtaget i det andet høje Ting i den Form, hvori jeg har fremsat det dér.

Det er en Selvfølge, at jeg paa forskellige Omraader vilde have foretrukket Gennemførelse af det af mig fremsatte Straffelovsfor-
 slag, i hvert Fald i væsentlig uændret Skikkelse. Jeg skal ikke nægte, at jeg saaledes meget gerne havde set, om man havde kunnet enes om Nedsættelse af Minimumsstraffen til 1 Aar, bortset fra Lovens § 10, hvor jeg, saaledes som jeg nævnte i Folketinget ved første Behandling, godt kunde gaa med til en Forhøjelse af Minimum til 2 Aar, og hvor jeg vilde finde en Forhøjelse af Minimumsstraffen velbegrundet. Jeg havde gerne set, at man var gaaet ned til 1 Aar, fordi det er den Erfaring jeg har indhøstet ved at læse mangfoldige af de Domme, der nu er faldet, at man ikke kan komme uden om, at dér for de mindre Forseelser ofte er straffet — det er min Mening — med for haarde Straffe, men Straffe, som vel ikke kunde blive mildere, saaledes som Loven er affattet i Dag. Jeg kan nævne et enkelt Eksempel. Jeg har her en Dom i en Sag, hvor en ung Mand havde meldt sig for at faa Uddannelse i Schalburgkorpset i Høvelte, og han fik da saadan Uddannelse i seks Uger. Han havde faaet Besked om, at hvis den danske Hær blev opløst, kunde Schalburgkorpset træde i Stedet. Da han var færdig med de tre Ugers Uddannelse, opdagede han, at det her slet ikke var noget der passede for ham, noget han absolut ikke vilde være med til. Derfor indgav han Afskedsansøgning efter 14 Dages Forløb, specielt fordi den Forudsætning, som havde været afgørende for ham, ikke var rigtig, men at Forholdet var dette, at Korpset skulde samarbejde med Tyskerne. Han gik altsaa ind i det, men reagerede meget hurtigt imod det, blev klar over, at det var noget, han ikke vilde have med at gøre. Efter endt Uddannelse i seks Uger blev han hjemsendt. Ja, det er noget, man kan diskutere, om han skal straffes eller ej. De fleste vil i hvert Fald sikkert mene, at naar han straffes med Fængselsstraf i 3 Aar, er det ikke den rigtige Straf. Man har svært ved ikke at mene, at det er en alt for haard Straf i For-

hold til det, han har begaaet, og en alt for haard Straf set i Relation til, at han selv, idet han bliver klar over, at det er noget, han ikke kan have med at gøre, melder sig fra det hele. Jeg kan trøste med, at jeg har givet Tilladelse til, at denne Dom bliver prøvet ved Højesteret, og saa maa vi jo se, hvilket Resultat Højesteret kommer til.

Jeg har nævnt et enkelt Eksempel, jeg kunde nævne andre, hvor Følgen af den høje Minimumsstraf, 4 Aar, trods Domstolens Vilje og Indsats for at fortolke de formildende Omstændigheder objektivt, saa at de kunde komme i Betragtning, naar der gruppevis forelaa formildende Omstændigheder, i mange Tilfælde er blevet, at der er faldet for haarde Straffe. Paa den anden Side mener jeg, det er rimeligt, at det store Flertal af disse Forseelser er blevet og bliver straffet med en mindre Straf, saa at det over for de paagældende bliver tilkendegivet, at dette, at de gik i de fremmedes Tjeneste, selv om det var paa en mindre alvorlig Maade, falder ikke sammen med, hvad der maatte kræves af en god dansk Borger i en Situation som den, vi var inde i; det var at lukke sig ude fra det gode nationale Fællesskab, der ellers raadede i vort Land. Derfor mener jeg, det er rigtigt, at der straffes i Almindelighed, men naar Forseelserne har været mindre, mener jeg, at man burde nøjes med de mindre Straffe. En Fængselsstraf paa 1 Aar er jo i Danmark en ret haard Straf.

Imidlertid har jeg naturligvis maattet vise en vis Resignation ved Behandlingen af dette Forslag. Det har jeg gjort ved at gaa med til de 2 Aar. Samtidig glæder det mig, at Behandlingen i Folketingsudvalget paa andre Punkter har medført Ændringer, som jeg anser for Forbedringer af mit Forslag. Jeg kan derfor sammenfatte det, jeg her har at sige i Almindelighed om Lovforslaget, som det nu foreligger, saaledes, at Forslaget ogsaa i denne Form efter min Mening paa mange Omraader vil betyde en væsentlig Forbedring.

Jeg vil gerne særlig fremhæve den Affattelse, Lovens § 3, Stk. 3, har faaet — en Affattelse, som bortset fra at Straffen er sat op fra ½ Aar til 1 Aar, i det væsentlige er i Overensstemmelse med det Forslag, jeg fremsatte i Folketinget —, og jeg mener, at denne ændrede Affattelse maa faa stor Betydning, fordi der her gives Domstolene ganske bestemte Direktiver for, i hvilke Tilfælde Nedsættelse af Straffen til 1 Aar kan finde Sted. Jeg lægger ogsaa megen Vægt paa den Tilføjelse, der er gjort i Folketinget til § 3, Stk. 3, Nr. 2, hvor det udtrykkeligt